

# РЕШЕНИЕ

№ 2516

гр. София, 14.04.2014 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав**, в публично заседание на 19.03.2014 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков**

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **11368** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Методи С. Я., с адрес за призоваване [населено място], [община], [улица] срещу Решение № РО-804/29.10.2013 г. на Директора на Териториалното поделение на НОИ, С.-град, с което е отхвърлена жалбата му срещу разпореждане № 540413/32/19.04.2013 г. на длъжностното лице по пенсионното осигуряване при Териториалното поделение на НОИ, С.-град.

В жалбата, от съда се иска да отмени оспорваното решение и потвърденото с него разпореждане. Твърди се, че административният орган е направил погрешни изводи, приемайки, че положението от Я. труд като шофьор е от трета, а не от втора категория. Посочено е, че са налице всички предпоставки за приложение на Раздел II, т. 53а от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране /ПКТП, отм./, поради факта, че оспорваният е полагал труд в на площадката на комбинат „К.“, независимо, че седалището на фирма „Строителна механизация“ се е намирало извън комбината. Инвокирани са доводи, че органите на СУ „СО“ са тълкували закона превратно. Без противоречия са установени основанията за прилагане на чл. 66е от ПКТП /отм./, защото работата на оспорвания е била свързана със същата вредност и тежест на труда, както на работниците, посочени в раздели I и II от ПКТП /отм./.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорваният се явява лично и чрез пълномощника си адвокат Б., поддържа жалбата. Подробни доводи са развити в писмен вид.

Ответникът по жалбата – Директорът на Териториалното поделение на НОИ, С.-град, чрез юрисконсулт Р. оспорва жалбата, като неоснователна и моли, процесните актове да бъдат оставени в сила, като законосъобразни.

Административен Съд С.-град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на ответника по жалбата и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено следното:

Между страните не се спори, че Методи С. Я. е направил искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст със заявление вх. № МП-86720 от 16.10.2012 г., към което е представил документи за стаж, доход и за прекратяване на осигуряването, необходими за преценка правото и размера на пенсията.

В хода на образуваното административно производство оспорващият е представил копие от трудова книжка, удостоверение образец УП-3 № 94-М-21/02.04.1998 г., издадено от Обединено локомотивно депо К., удостоверения УП-3 № 17/06.04.1998 г. и УП-3 № 40/14.11.2012 г., издадени от „Строителна механизация”, [населено място] и удостоверение УП-3 № 93-00-141/18.09.2012 г., издадено от [фирма] – К..

Въз основа на представените документи за осигурителен стаж, към датата на подаването на заявлението, длъжностното лице по пенсионно осигуряване първоначално е приело, че Я. има осигурителен стаж от втора категория труд 15 години 07 месеца и 01 дни и от трета категория труд 24 години 05 месеца и 18 дни, поради което е съставено разпореждане от 15.11.2012 г. за отпускане на пенсия. Същото не е подписано от компетентното длъжностно лице, а върху него е положен саморъчно написан текст анулирано.

Разглеждайки повторно представените доказателства, компетентният административен орган е установил, че жалбоподателят има осигурителен стаж от трета категория в размер на 31 години, 2 месеца и 18 дни и осигурителен стаж от втора категория в размер на 8 години, 10 месеца и 1 ден.

Като мотив за този извод са послужили изпратени до пенсионния орган документи.

С писмо вх. № ОП-ВХ-44 от 16.10.2013 г. изпълнителният директор на [фирма] е уведомил ТП на НОИ, [населено място], че през цялото време, докато е работил в предприятието Я. е получавал допълнително възнаграждение по Разпореждане № 510 на Комитета за стопанска координация от 03.11.1970 г. за заплащане на допълнителни възнаграждения и някои привилегии в отрасъл „Строителство” за работа при вредни и тежки условия на национален обект. Посочено е, че местонахождението на предприятието не е на площадката на К., но неговите работници са извършвали работа на комбинат „К.” при вредни условия на труд и са осигурявани за това.

Видно от писмо вх. № ОП-536#1 от 20.09.2013 г. на синдика на [фирма] - в несъстоятелност, местонахождението на предприятието [фирма] никога не е попадало на територията на „площадка К.”. Посочено е, че местонахождението на фирмата е в [община], на пътя за [населено място] и е на няколко километра от самия комбинат.

По тези съображения пенсионно-осигурителният орган е установил, че не са изпълнени задължителни предпоставки за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, а именно: лицето няма осигурителен стаж от втора категория 15 години, както и сбор от възрастта и осигурителния стаж - 100, изискуем за мъжете през 2012 г., поради което е издал оспореното разпореждане.

Я. е обжалвал това разпореждане на основание чл. 117, ал. 2 от КСО.

С Решение № РО-804/29.10.2013 г. Директорът на Териториалното поделение на НОИ, С.-град е оставил без уважение жалбата му срещу разпореждането.

За изясняване на обективната истина, на основание чл. 171, ал. 2 от АПК, съдът е допуснал изслушване на съдебно-икономическа експертиза, чието заключение не е оспорено от страните и е прието като доказателство по делото. Преди да даде, своето заключение вещото лице е посетило лично, [фирма], където в архива на дружеството се е запознало със съхраняваната там документация.

По искане на жалбоподателя беше разпитан и един свидетел.

Административен Съд С.-град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е изпратено на Методи Я. по пощата, като видно от приложеното по делото известие за доставяне, е получено лично на 05.11.2013 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 15.11.2013 г. /вх. № СП-936/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, участник в административното производство по издаване на акт, с който се засягат негови законни права и интерес и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да откаже признаването на трудовия стаж на Методи Я. за горепосочения период, като такъв от втора категория, при условията на чл. 104, ал. 2 от КСО, административният орган е приел, че той не е представил категорични, правно значими доказателства за извършваната от него работа, които да обосноват наведения довод.

По силата на § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО /в редакцията към м. 12.2012 г./ до 31 декември 2014 г. включително лицата, които са работили 10 години при условията на първа категория труд и 15 години при условията на втора категория труд, могат да се пенсионират ако отговарят на изискванията за сбор от осигурителен стаж и възраст по чл. 68, но не по-рано от 47 години за жените и 52 години за мъжете при първа категория труд и 52 години за жените и 57 години за мъжете при втора категория труд.

Основният спорен момент в разглеждания казус е да се определи, към коя категория следва да се причисли полагания от Я. труд в [фирма].

Страните нямат противоречие относно длъжността, заемана от оспорващия през процесния период.

От приложеното към административната преписка удостоверение УП-3 № 40/14.11.2012 г., издадено от „Строителна механизация”, [населено място], Я. е работил в предприятието на длъжност „шофьор” на камион под 12 тона от 14.04.1980 г. до 14.01.1987 г. и на камион над 12 тона от 14.01.1987 г. до 01.04.1988 г. на площадка в К..

От съдържанието на удостоверението може да се приеме, че от втора категория, на основание чл. 53а от ПКТП /отм./, в случая може да се приеме само осигурителния стаж, придобит във връзка с полагания труд през периода от 14.01.1987 г. до 01.04.1988 г., което не е достатъчно, за да са налице условията по § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО.

Я. твърди, че са налице предпоставките за приложение на разпоредбата на т. 66е от

ПКТП /отм./, според която, работници с 20 години трудов стаж, положен на площадката на Фирма "К.", площадки Б. и К., на възраст 57 години за мъжете и 52 години за жените. Изречение второ на този законов текст сочи, че разпоредбата се отнася и за работещите в други фирми, предприятия, звена и подразделения, чието местонахождение е на територията на посочените площадки.

Пенсионните органи не са приели този довод с аргумента, че за да се приложи нормата на т. 66е от ПКТП /отм./ е необходимо местонахождението на „Строителна механизация”, [населено място] да е било на територията на комбинат К., което видно от цитираното по-горе писмо на синдика на комбината не е така.

Съдът намира, изложените изводи за правилни и законосъобразни по следните съображения.

За да обоснове приложимостта на разпоредбата на т. 66е от ПКТП /отм./ в разглеждания казус, следва да се установи наличието на два едновременно съществуващи елемента: 1. положен труд в продължение на двадесет години и 2. полагането на този труд да е на някоя от визираните площадки, в случая на територията на комбинат К..

В приложените към административната преписка официални документи удостоверения е посочено, че категорията на положения труд, съгласно ПКТП /отм./ е втора.

На това място следва да се обсъдят събраните по време на проведеното съдебно производство доказателства – свидетелските показания и заключението на СИЕ.

Разпитан пред съда, свидетелят В., посочи, че познава Я. от преди 1980 г., като и двамата са работили в Управление Строителна Механизация. Г. на предприятието се е намирал на около километър от комбинат К.. Я. е работил като шофьор, като първо е управлявал ЗИЛ, след това ЗИС, Т. и накрая К.. От посочените МПС само К. е с товароносимост 13 тона. Двамата работили заедно около седем години, като през цялото време това е ставало на територията на комбинат К.. Там са работили и други фирми. Според свидетеля, Я. не е работил на друг обект, освен на територията на комбината. За работата си там те получавали купони за храна, допълнителен платен отпуск и 20 % добавка към трудовото възнаграждение за работа на национален обект. Естеството на работата се състояло най-вече в извозване на пръстта, от направените изкопи за изграждане на нови съоръжения. Натоварената пръст не се извозвала извън територията на комбината, а се разтоварвала на определена площадка, т. нар. „Кантар” или на други места, пак на територията на комбината.

Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели дадена ситуация е от значение вида на събитието и мястото, където се е случило, емоционалното състояние на възприемащия го, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева

насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В разглеждания случай свидетелят изложи пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от него в даден момент от миналото, за който той е запазил спомени в съзнанието си. Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията му са последователни, ясни и непротиворечиви.

В изготвеното заключение на СИЕ, експертът е анализирал коректно наличните документи и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви заключения. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси и са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства.

Заключението следва да бъде кредитирано като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Вещото лице е проверило, съхраняваните в „Строителна механизация”, [населено място] ведомости и е посочил, че през целия период от 14.04.1980 г. - 01.04.1988 г. Я. е работил като шофьор на товарен камион в звено „К.”, на фирма „Строителна механизация”. През цялото време той е получавал допълнително възнаграждение от 20% за работа на обект от народностопанско значение, извън неговото постоянно местожителство, както и всяка година 6 дни допълнително полагащ се платен отпуск и 3 дни допълнително полагащ се платен отпуск за национален обект на основание Разпореждане №510/03.11.1970 г. Направените констатации са след извършения преглед на разплащателните ведомости.

Обсъждайки свидетелските показания и заключението на СИЕ в съвкупност с останалите събрани в хода на производството доказателства, настоящият състав на съдът достигна до следните изводи относно спорните обстоятелства.

От съдържанието на визираните по-горе удостоверения се установява, че Я. е работил през целия процесен период като шофьор на камион в звено „К.”. Разпитаният свидетел потвърди, че през цялото време мястото на полагания от оспорващия труд е било неизменно – на територията на комбинат К.. В тази връзка, съдът намира, че в случая е без значение, къде е било местонахождението на самото предприятие. Г. където са били паркирани камионите наистина се е намирал извън комбинат К., но полаганият труд през цялото време е извършван на територията на комбината.

Това обаче не означава, че са налице предпоставките за приложение на чл. 66е от ПКТП /отм./ и по отношение на оспорващия. За да се приложи тази разпоредба е необходимо полаганият труд да е в продължение на минимум 20 години, докато Я. е работил на територията на комбинат „К.” по-малко от осем години, т.е. положението от него труд не е с необходимата продължителност, даваща му право да се възползва от визираната привилегирована норма за ранно пенисиране.

При съвкупната преценка на установените факти, в съответствие с относимите правни норми, съдът намира, че са налице предпоставките за приложение на чл. 67, ал. 2 от ПКТП /отм./, съгласно тази разпоредба, работници и инженерно-технически персонал, независимо от отрасловата си принадлежност, ползват категорията труд при пенсиониране, определена за цеховете, заводите, площадките и другите обекти в раздели I и II на правилника за времето, през което работят на тях. В разглеждания случай е установено безспорно, че през периода 14.04.1980 г. - 01.04.1988 г., е полагал труд като шофьор на площадката на комбинат „К.”. По силата на т. 8а, б. „з” от ПКТП /отм./, втора категория е трудът, положен от работещите до ръководител (директор) включително във фирмата "К.", управление "Механизация и автотранспорт" и "Технологичен транспорт на ремонтни поделения", за работниците в управление

"Механизация и автотранспорт" до началник на управление, без включените в т. би и без работещите в счетоводството, плановия отдел, ОТРЗ, Контрол по изпълнение на решенията, отдел "М.", отдел "Техническо развитие и внедряване", отдел "Координация и контрол", технически изпълнител, оператор на изчислителни машини и началник на склад, както и за постоянно заетите в технологичния транспорт от ремонтните поделения на фирмата "М.", П. "К." и СУ "Заводски строежи" – К..

След като на работниците от управление "Механизация и автотранспорт" на комбинат „К.“, се признава втора категория труд, няма пречка, на основание чл. 67, ал. 2 от ПКТП /отм./, на работници от други предприятия, полагащи труд, на същото място, при същите условия на вредност и тежест /чл. 67, ал. 1 от ПКТП /отм./, да се признае същата категория труд, за времето, в което са работили там.

Аргументи в подкрепа на изложените мотиви се откриват и в писмо № 66-21-77-3/29.04.2013 г. на сидника на [фирма] – в несъстоятелност. В същото е посочено, че за работещите в други фирми, предприятия, звена и поделения, чието местонахождение е на територията на площадката на комбината, следва да се приеме, че полагат труд при същите условия /тежест и вредност/, при каквито полагат труд и работещите на площадките на структурно обособените звена на [фирма].

По изложените съображения, съдът намира, че административният орган в рамките на своята компетентност е постановил един незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен, а преписката да бъде върната на съответния компетентен орган, за издаване на ново разпореждане, при което положеният от Методи Я. труд, в периода от 14.04.1980 г. - 01.04.1988 г., да се разгледа като положен като такъв от втора категория, съгласно разпоредбата т. 67, във връзка с т. 8а от ПКТП /отм./.

Оспорваният, чрез процесуалния си представител е поискал заплащане на разноски, поради което на същия следва да се присъдят такива. Платените държавни такси и направени разноски по производството и възнаградението за един адвокат по делото, ако подателят на жалбата е имал такъв, следва, при отмяна на обжалвания административен акт, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 1, чл. 173, ал. 2, пр. 2 и чл. 174 от АПК, **Административен Съд С.-град, I отделение, 19 състав,**

### **РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ**, като незаконосъобразни по жалба на Методи С. Я. от [населено място], [община] № РО-804/29.10.2013 г. на Директора на Териториалното поделение на НОИ, С.-град и разпореждане № 540413/32/19.04.2013 г. на длъжностното лице по осигуряване по пенсионното осигуряване при Териториалното поделение на НОИ, С.-град.

**ВРЪЩА ДЕЛОТО** като преписка на компетентния административен орган – длъжностното лице по пенсионно осигуряване при Териториалното поделение на НОИ, С.-град, за издаване на ново разпореждане, при спазване на посочените по-горе задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

**ЗАДЪЛЖАВА** административният орган да се произнесе в 14-дневен срок, от

получаване на преписката.

**ОСЪЖДА** Териториалното поделение на НОИ, С.-град, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на Методи С. Я., с адрес за призоваване [населено място], [община], [улица] сумата от 400 /четирисотин/ лева, представляваща, внесен депозит, за възнаграждение на вещото лице, дало заключение по допуснатата съдебно-икономическа експертиза и 200 лева, платено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..